

хубавица въ София. Омръзна ми да я срѣщамъ : навредѣ и тя ! . . .

— А бе джанѣмъ, всѣка недѣля съ новъ и скъпъ фустанъ и всѣки мѣсецъ съ хубава шапка, ако не е нова, перата ѝ ще промѣни. На нейното хвърчене трѣбва мжжъ ѝ да получава по 800 лева на мѣсецъ, тѣй да се излѣзе на глава, а той. . .

— Той е единъ глупавъ мжжъ, простъ чиновникъ, подзе Цанева, но . . . Падатъ министерства, отчисляватъ чиновници, а той все седи на мѣстото си и напрѣдва. „Ей тѣй — рекла жена му — на пукъ на душмани, всѣки день ще се контя. Догдѣ съмъ азъ на срѣща, никой не може съ прѣстъ побутна моя мжжъ. . . . Имамъ достѣпъ вредъ“ . . .

Все тѣй откъслечно, разхвърляно говориха гостянкитѣ ; една тема оставяха, друга захващаха ; слѣдъ малко и тая оставяха, да се заловитъ съ по-голѣма охота о третя.

Още за много работи говориха — : коя колко кила ново сладко варила и какви ястия и сладка правила ; Цанева изпуши двѣ дамски цигарета ; разправиха за единъ станалъ вече годежъ, за другъ вече уговоренъ и за третъ сега проектиранъ ; смѣха се, черпаха се. Пийнаха и по двѣ чашки конякъ отъ хубавия. Начумерената Бойковска отново се поразвесели и изсвири на пияното нѣщо отъ Шумана, нейнъ любимъ композиторъ.

Дѣдо Генко постърча тукъ-тамъ изъ двора, излиза, влиза въ кухнята и въ една стая на долния етажъ, — като въ чужда къща ; идѣше му да се прѣсне отъ праздно седѣне. Врѣмето до обѣдъ му се видѣ цѣла година. Обикаля двора, градината, излиза на пѣтя.

Кога около обѣдъ изпращаше гоститѣ си, снаха му мина бързо край него, начумерена, съ наведена глава и безъ да му продума нѣщо, при все, че той се обърна и очакваше да размѣни съ нея или съ гоститѣ нѣ-коя дума.

Гоститѣ изгледаха внимателно стареца. Нему нѣ-какъ мжчно стана.

Разбира се, къщнитѣ работи до обѣдъ не се свършиха, пакъ кой знае, дали поне до вечерята шѣха да